

ENTREVISTA

Remei Capitan: “Hem d’aprendre a acceptar que la vida i la mort són germanes que van de la mà”

La Remei Capitan és llicenciada en Econòmiques i es va passar més de 20 anys de carrera laboral ocupant diferents càrrecs a la banca. Un dia, però, es va adonar que la feina no l’omplia com abans. A més, va emmalaltir. Ella no descarta que tot estigui relacionat. Sigui com sigui, un dia en un funeral laic va descobrir que el que volia fer era oferir un homenatge de vida a aquells que se n’anaven. Perquè ho mereixien i perquè la família pogués continuar el seu camí, sense oblidar, però amb alegria. Així va néixer Agraïments, la primera empresa de Lleida de funerals laics personalitzats.

Per **R. BANYERES** / Fotos de: **COMUNICANT**

Parlant, la Remei Capitan transmet força, la sensació que hem d'estar agraïts a la vida. Que com millor sapiguem portar el nostre pas per aquest món, menys traumàtic i molt més agradable en serà el comiat. L'adéu és un trasbals inevitable. Per tant, suposa un signe de maduresa acceptar-lo. No vol dir no plorar, significa celebrar la vida. Potser per això, el projecte que ha acabat de crear es diu Agraïments. Després de més de 20 anys treballant a la banca ha posat en marxa la primera empresa lleidatana d'organització integral de funerals laics. S'encarrega des de la cerimònia de comiat personalitzada fins a les gestions administratives i financeres *post-mortem* passant per l'acompanyament familiar o la mort digital i el tancament de xarxes socials, segons les necessitats. Ella n'anomena un homenatge de vida.

– Què la porta a crear Agraïments després de 20 anys a la banca?

Estic convençuda que en aquest món tot té un sentit de vida. Durant els més de 20 anys que he treballat a la banca ho he gaudit molt. He pogut fer de tot, subdirectora, directora, cap de Demora, gestora de Pimes... M'ho vaig passar molt bé mentre es podia sostenir amb el que havia estat la seva relació de vida: els interessos. Però quan el sosteniment principal d'una empresa se'n va en orris, ha de fer mans i mànigues per sobreviure. No podria dir res en contra perquè gràcies a la banca he pogut fer molt i mantenir la família. Però també creixo personalment. M'havia posat en aquest món per fer guanyar diners a la gent i al banc, però quan els valors inicials es trenquen –quan la banca no guanya diners ha de fer coses que no entren dins de la meua moral– això emmalalteix. Si el cap i el cor no fan el que creuen, es cau malalt. Hi crec molt, en això. Feia temps

que la banca no m'aportava el que necessitava i vaig començar a fer cursos de creixement personal, com ara de Dale Carnegie: tinc els certificats de Comunicació Eficax i Relacions Humanes i de Presentacions d'Alt Impacte. Sempre he tingut necessitat de comunicar-me. Enmig d'això, al setembre de 2018 vaig caure malalta. Per sort tot va acabar bé, però si la malaltia hagués

vaig assistir a un funeral laic a Sant Gervasi, a Barcelona, d'un amic de 62 anys i el vaig disfrutar molt. I quan dic disfrutar vull dir exactament això, disfrutar. Semblava que ell fos entre nosaltres. Aleshores, el meu marit em va mirar i em va dir: això és el que busques. I tenia raó. Agraïments no és el mateix, perquè és més íntim i amb un plantejament diferent, però la idea sorgeix d'aquí.

progressat, probablement la mort m'hauria acompanyat molt abans del que esperava.

– Va ser un punt d'inflexió.

Sí. Quan et trobes així entens que hem d'aprendre a acceptar que la vida i la mort són dos germanes que van de la mà i vénen quan volen. Mentre m'estava recuperant.

– Què vol aportar?

M'agradaria ajudar a fer un comiat diferent als éssers estimats. Més que cerimònia, en diria homenatge de vida. Acomiadar els difunts com es mereixen. Ajudar les famílies a encarar bé la mort. Sense por. Vull ser el Betadine que ajuda a netejar la ferida que queda quan

REMEI CAPITAN

“Si no tens por a morir, gaudeixes més del que fas, dónes més importància a la vida”

“El temps no cura res, és un factor que ajuda a saber viure sense aquella persona que ha marxat”

marxa algú estimat. Si comences el dol ben net, resulta més fàcil de portar. Que ningú es pensi que això evita el dol, l'has de passar, però és més portador. Ho asseguro perquè així m'ho han traslladat les famílies.

– Sabem gestionar poc (i malament) el dol?

Efectivament. El dol implica cinc

fases: negació, ira, negociació, depressió i acceptació. Si no les passem, mai acceptem la pèrdua. Hi ha gent que ho fa en dos dies i altres necessiten mesos. Això és molt personal, però ha d'anar així. Acceptació no vol dir que te n'oblides i tot està curat. En absolut. Vol dir que acceptes que la persona que ha viscut, que ha tingut una existència plena, ja no hi és i tu has de reestructurar la teva vida.

– Tot i així, en els darrers temps, estem aprenent a parlar-ne?

Estem començant a fer avenços. Per sort, hi ha gent que recorda les mancances que tenim i voluntàriament s'ofereix a ajudar. A Lleida hi ha dos associacions fantàstiques: Suport al dol de Ponent i Dol Lleida. En l'àmbit sanitari també es fan molts cursos i els professionals cada cop estan més preparats per acompanyar la família tot el procés, no només *post-mortem*. En resum, crec que cada cop hi ha més gent que es preocupa d'això. Pensem en la mort per viure millor la vida. Si no tenim por a morir, vivim millor la vida, gaudim més de tot, de la feina, dels amics... Potser al visualitzar la mort d'una altra manera, donem importància a la vida.

– El temps ajuda?

El temps és un factor que ajuda que sapiguem viure sense aquella persona físicament i a recordar-la amb tot l'amor del món, però no cura res. Has d'aprendre a viure la mort des del buit que deixa. Recor-

dar la persona i potser brindar per ella quan us reuneu tots a taula per Nadal, però acceptar que no hi és. Hi ha persones que li posen una cadira i un plat a taula cada dia. Si fas això, no pots viure mai més. Per això crec que una cerimònia ben portada no és la panacea, però fa més fàcil acomiadar i recordar la persona amb alegria.

– Un dels serveis que ofereix amb Agraïments és la mort digital. És difícil aconseguir-ho?

Tinc una *community manager* experta. Són una sèrie de passos judicials o policials, que si hagués de fer jo no sabia per on començar [riu], però ella coneix els tràmits.

– Com posa la barrera perquè una feina així no l'afecti?

Amb amor. Em poso a la pell del familiar que ha confiat en mi perquè faci un homenatge de vida en tota regla a la persona que se'n va. I no puc fallar. Veig la mort com un procés normal i crec que arribar fins aquí és un punt àlgid d'estabilitat emocional amb tu mateixa. He passat per molt i crec que la màxima estabilitat emocional on pot arribar una persona és no tenir por a la mort. I si m'ha arribat aquest regal, considero que és per poder-lo oferir als altres. La barrera l'he de trencar quan he acabat i sóc a casa. Aleshores faig una relació de com ha anat tot i em permeto plorar. Si amb el temps veig que m'afecta, hauré de fer alguna teràpia de neteja. Segur que algú m'hi ajudarà.